

Телефонний дзвінок

Tanya Terra

Як завжди, у цей четвер вона вирушила в лінгвістичний центр на курси італійської мови. Як завжди, гудять машини, пахне загазованістю повітря і болить від того всього голова. На душі сіро. Розсіяність, утомка досягли вже такої міри, що нема вже ніяких думок, ніяких почувань. Очі автоматично слідкують за дорогою і раз по раз ловлять тих дівиць, які жодного вдиху не зроблять позаду моди. А серце порожнє. Хоча зовсім недавно, десь тиждень тому, там горіло знайоме вогнище, і її та його руки підкидали туди днів.

Ні! Це не може бути правда. Той стан, у якому вона тепер, — то лише пелена на очах, то омана. Насправді ж (і це вона знає напевне) воно ще живе, ще живе почуття до тієї людини, яка стоїть над буднями. Навіть його пульсацію вона відчуває — десь там, у глибинах душі.

А ще згадує якось із жалем (а водночас і байдужістю) про те, як говорила вчора йому, що вони вже вкотре не зустрінуться. Байдужість до того проростає із глибин її ЕГО, а жаль диктує почуття обов'язку (вони ж бо зустрічаються). І волею-неволею той жаль, і та байдужість, і думка про те, що горіло недавно вогнище, змушують зробити крок. Цей крок не перший, судячи з усього й не останній. Але відмовитися від нього вона не хоче.

Ось і таксофон, і картка на 120 хвилин, незаймана, — усі умови, аби здійснилася споконвічна операція. Лише-от нема чого видаляти. Усередині нічого не болить, так навіщо проводити операцію? Сенсу ніби нема, а пальці біжать по клавіатурі.

Очікування відповіді...

— Алло!

І тут жаль якось одразу починає перемагати. Навіть сенс потроху починає проблискувати. І оманлива надія. І пропозиція здійснити нереальність.

— Може, зустрінемося?

— Сьогодні?

— Ну, так. Можна о пів на дев'яту.

— Але ж ти йдеш на курси. Не встигнеш.

Вона не має що відповісти. Зникає надія проявити нереальність на полотні життя.

Дві з половиною хвилини — і любі коливання знову згасають, і вухо ловить лише гудіння натовпу й бринчання транспорту.

Не домовилися... А чи хотіла вона зустрічі саме сьогодні? Лише з натягнутою посмішкою й перекинутим серцем могла сказати: "Так". Не для того, щоб зустрітися, вона подзвонила йому. І їй, по суті, те було не потрібно. Хотілося просто зловити ті коливання, що притаманні лише його мові. І хотілося, аби вони були в стилі "аля-весна", а не як "Реквієм". Але все ж таки байдужість переважила, і ось вона знову йде, і

знов на автопілоті. І навіть не підозрює, що ті коливання ще не згасли, що вітер несе за нею якісь мікропоштовхи. А в серці, де у тих глибинах, у які ми, як правило, не заглядаємо і які пов'язані з вічністю, знаходить відображення явище іншого порядку — усе більше розгораються коливання, що дарують замилювання навіть сліпоті сердечних очей.